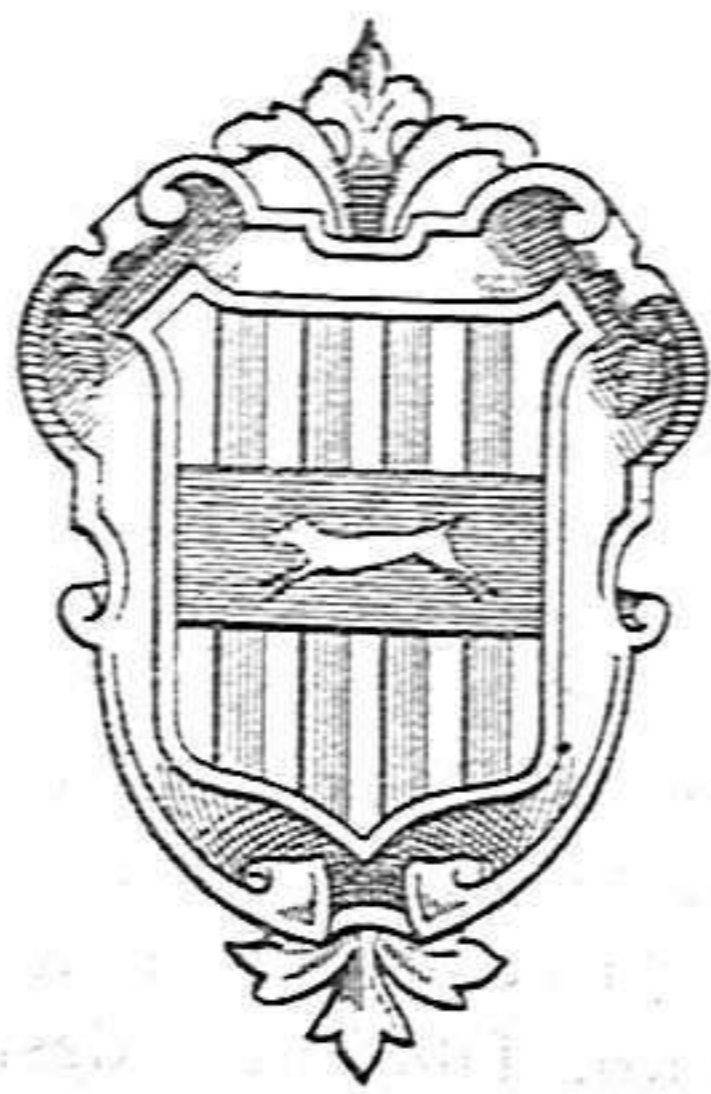

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 19 DE FEBRER DE 1916

Núm. 60

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

El regionalisme català

DISCURS

(Acabament)

Acabau de veure, senyors, encara que superficialment, la raó històrica d'existir el regionalisme català. Passem, doncs, a la segona proposició i vegem com ell se fonamenta en el més pur patriotisme.

En efecte, senyors: A tots voltros que vos apreciau d'estimar lo nostro, com e-hu demostrau anit amb la vostra assistència an aquest acte, és impossible que pugui haver passat per alt, absolutament, un gran moviment que ja desde temps fa, existeix en l'ànima de Catalunya, millor diré: que el du infiltrat dins el moll dels ossos — i permeteu-me aquesta com a vulgaritat. — Me referesc al moviment de renaixença, en tots els seus ordes, científic, literari i artístic. An aquest moviment fill d'aquell altre romàntic que dominava a la mitat del sígle passat, Catalunya ha sabut incorporar-lo al seu esperit i amoldar-lo al seu caràcter, no perquè es traduís en un pur sentimentalisme etgegerat o estèril, sinó per servir-se'n d'ell per enaltir més i més la seva terra.

No hi ha que negar-ho, senyors: Amb la misteriosa i poques vegades defraudada intuïció del nostro cor, i amb idèntic fenomen al que se realisa quant sent la nostra sanc, amb los seus moviments, l'escalf vivificador de la Primavera, davant aqueix renaixement espiritual i material del poble català, no's pot manco de presentir i admetre, que ell no inclou més desigs ni aspiracions que l'anhel de tot un poble gran, que vol la reevindicació de la seva personalitat, que vol perpetuar el seu caràcter segellat imborrablement per l'història, que vol veure respectats els seus drets i la seva tradició, no per venir a constituir-se amb això, un poble independent, separatista; sinó perquè sent la santa i dignificant emulació de voler anar a la cap-devantera de tots els pobles d'Espanya. I ¿que suposa això, senyors, més que l'esperit del més pur patriotisme?

Pregunteu a qualsevol fill de Catalunya, que sia veritable català, quines aspiracions sent en son pit; i amb l'acent del qui porta un noble ideal al cap i un gran amor al cor vos contestarà que la seva única aspiració

és la de fer Pàtria.

Donau una ullada a totes les encontrades de nostra terra, i e-hi notareu un esperit treballador, honrat, progressiu, patriòtic... En totes elles e-hi trobareu homos de ciència que estàn honrant la seva terra, i artistes eminents que al impuls del amor patri movern el seu cisell i la seva paleta, i altres que amb el seu regla i compàs, posats al servei d'una imaginació brillant, creen cada dia noves originalitats... I sobre tot, d'elles, veureu, sovint brotar, amb valentia esponentosa, un admirable i sempre prolífic esplet de poetes i prosistes, que, amb nostra rica i dolça parla catalana, canten les seves glòries i les seves gestes i és cuiden així de despertar els sentiments, prou massa adormits, de molts de fills seus que volen passar per ingrats o per apàtics o per espúris.

I an el cor de Catalunya, l'hermosa ciutat barcelonina, a pesar del seu cosmopolitisme, és allà aont se reconcentra i viu més aquest renaixement admirable. Allà s'hi veuen sempre ubertes les portes dels arxius i biblioteques als erudits que e-hi acudeixen per escorcollar els monuments de la nostra Història. Els seus centres i associacions científiques i artístiques perennement tenen organitzades conferències culturals i educatives. I l'escena catalana tendeix de cada dia més a cultivar-se, aparequent, ensemps, noves revistes, follets i llibres catalans de tota mena, que brotant de lo gran urb i esparramant-se per tots els pobles del món civilitzat son els vehículs de la mentalitat i il·lustració catalanes.

I de la altament bella art, millor diré, art divinal, la música catalana? Poc en diré. Barcelona escalfa dins son pit una gran pléiade de filarmònics que inspirant-se en l'amor a la terra nadiua, han sabut interpretar faelment lo que senten els fills de Catalunya, i han lograt mantenir elevat el seu esperit per unes regions lluminoses, a ont se respiren aures celestials, a ont hi traspúen vesllums de divinal bellesa... L'Orfeo català, senyors, triuafant sempre i per tot arreu, basta per immortalisar un po-

ble. I basta de cites, per no passar per desmesurats.

¡Així sab fer Pàtria Catalunya!

És que en l'immensa majoria dels seus elements e-hi palpiten ànsies ben acentuades de cultura i de progrés, expressions, casi diré, infalibles dels pobles que volen viure vida sana i robusta; i sobre tot, en ella s'hi trasllueix l'amor a la terra a ont s'ha nascut. el més gran, després del de Deu, de tots els amors, el més fecont, el més creador...

El Regionalisme català, doncs, se basa en el més pur patriotisme. I per tant ell té raó de ser. I lo que del tot recaba aquesta raó de sa existencia és sa missió altament digna i vivificant de procurar que tenguin consciència de lo que valen i de lo que porren totes les forces dels seus elements; perquè així, a la consciència de voler obtenir els seus drets, sàpiguen també respondre com cal amb el compliment dels seus devers.

Això, únicament, va fer afirmar al gran bisbe de Vich Dr. Torres i Bages en sa notable obra *La Tradició Catalana*, que «en la consciència de Catalunya s'acusa l'existència d'un acentuat esperit nacional, cristallitzat en el més pur patriotisme; i que en el conjunt d'institucions que formen el nostro poble hi ha un element vivificador, l'amor patri, que uneix entre si totes les parts com a vincle d'unitat que determina la naturalesa específica del nostro ésser»

I ¡tant de bò, senyors, que totes les altres regions espanyoles imitassen a la catalana! Perque com més brillassen totes elles, per força tendria que lluir també més la corona que les lliga i concerta.

No hi ha perquè fer-se ilusions. Pensar que per la regeneració d'Espanya s'imposa un centralisme que siga capaç de donar folgança a totes les ànsies regionals, és un absurd. Tal centralisme, malgrat l'interés arbitrari d'infondir correnties de vida a pobles que tenen diverses costums i tradicions, s'ha de enderrocar per força. Es contra naturalesa.

Lo que importa, doncs — i aquest és l'ideal de Catalunya — és que totes les manifestacions de les aspiracions de tots els pobles, de totes les regions, és a dir: llengües, costums, tradicions, història, cresquin sempre fortes i vàries i venguin a constituir una

multiformidat tal, que siga la base de la bellesa de l'unitat nacional.

L'obra de Deu i dels sígles, senyors — i vaig a acabar — no l'esmena negú.

El dia que les regions espanyoles tenguen consciencia de si mateixes, aquest dia Espanya serà gran...

He dit.

J. A. PVRE.

PEL BISBE MORT

La premsa de Catalunya, tots aquests dies passats, és venguda plena d'articles dedicats a la memoria del Bisbe de Vich, Dr. Torras i Bages, dient d'ell, coses tant bones i belles, que un es veu temptat, si tenguéssim lloc, de copiar-los tots arreu, perquè nostros lectors se fecin càrreg de la gran Figura que acaba de perdre la nació catalana.

Vegin aquestes poesies de «La Veu de Catalunya».

LA DEIXA

O Pare i Mestre que te n'has anat
pels camins de l'eternitat!

O Pare anit passada t'he sentit
com anaves alçant-te en l'infinit, —

sófa els braços junyits l'ànima closa;
fancades les parpelles. — Quina cosa

volies dir-me a mi, dir-nos a tots?

O era que fas llavis tan devots,

el Rosari passaven, rosa a rosa?

Ai, ja no hi era la mirada clara,

en ta forrenya cara.

que lluí tota dolça d'amistat

quan anàvem, com fills, a ton costat.

Mes en les llunyanies

sobadament els braços estenies;

jo queia, dias mon freu,

de genollons en terra

per rebre, com les planes i la serra,

la teva ombra de Creu.

O Catalunya, camp ara mateix sembrat

navili nou, adins el porf lligat,

casal encara moll, tot just embanderat;

infant al caire de la humanitat,

infant tot sol i adormiat...

Segueu en pau, que Ell t'ha senyat.

JOSEP CARNER.

EN LA MORT DEL BISBE TORRAS

De sos llavis brollava la dolcesa;

vivent exemple de suavitat,

Mestre que adoctrinava amb sensillesa

i Savi d'una gran humilitat.

Des del racer de sa mansió pagesa,

—La Seu talment de la serenitat—

la seva ploma amb bíblica grandesa

l'ansia calmava de la gran Ciutat.

La gran Ciutat i Catalunya amb ella,

giraven sos esguards al Guiador;

Roma li escriu que d'ell es meravella,

quan el Cel crida a l'amatent Pastor,

i amb l'espectacle de sa mort tan bella,

s'adona el poble que és un sant qui mor

AGUSÍ VALL I VICENS.

Ramón Lull, valor universal

Fragments de la conferència donada a l'Ajuntament de Ciutat amb motiu del centenari; per En M. Ferrà, pròxima a publicar-se.

RAMÓN LULL, CONCIENCIA DELS TRECENTS

Malament veurà Ramón Lull qui doni per marc les descrostades parets d'una aula escolàstica de la decadencia a la seva immensa figura, feta per destacar damunt els horitzons magnífics i tormentosos de la historia. Constitueix la seva grandesa l'haver encarnat davant tot el món, sarraí i occidental, la conciencia cristiana de son segle. Des que, apareixent-se-li cinc vegades, el Crist crucificat li toca al cor i l'il·lumina com a un altre Sant Pau, cap més cosa preocupa Ramón Lull que la conversió d'aquells gentils de son temps que eren els sectaris de Mahoma, i d'aquells cristians esgarriats en els camins «per on va hom a perdurables penes.»

Apòstol del serraíns podria anomenar-se'l com s'anomena Apòstol de les gents a Pau de Tarsis; sense que minvi en res el fracàs la imperial grandesa del seu somni de incorporar tot un novell continent el cristianisme i destruir en ses arrels allavors màxim perill de la civilització nostra. Mentre, per altra banda, enmig de les costums disolutes d'aquella època, que doble i diferentment poden veure espillades, per lo que atany a terres d'Epanya, en les seves mateixes pàgines ascètiques i en les grasses pàgines sensuals del Arcipreste de Hita, s'aixeca representant solitari del pur i simple ideal cristià de l'edat mitjana, com un reformador prematur, retraient d'enfora, sense la duressa de sos caires, la silueta hardida de Savanarola.

LA UTOPIA LULIANA

Ramón Lull és tot dins cadascun dels seus llibres, i dins cada passatge, com el sol, qui s'enmiralla en cada gota d'aigua. Semblant als *leit motivs* d'un drama wagnerià, se repeteixen a l'infinit en tota la seva obra, variades i combinades en mil diferents formes, les mateixes idees i les mateixes paraules, i els mateixos exemples, les mateixes equacions lògiques, els mateixos temes obsessionats: la reconquesta dels Sants Llocs, la conversió dels sarraíns, la millora de les cotums seculars i escolàstiques; l'ansia del martiri. Però on se troba, per dir-ho així, sistematitzat tot el seu somni, con el seu pensament filosòfic en l'«Art Magna», és en aquest singular interessantíssim capítol de la historia de la Utopia que constitueix el «Blanquerna».

Tots els ensomnis d'un gran esperit, totes les audacies d'un pensament generós, desde la reforma de les costums i el renovellament de l'organització de l'Esglesia, fins a la unitat de la fè dins tot lo món, i la utopia del llenguatge universal, tenen la seva expresió dins la gòtica novel·la.

Y no obstant és aquesta, com passa sovint amb obres semblants, la d'un assedegat de vida contemplativa, qui senyala a n'aquesta el màxim valor entre tots els al-

tres, i constitueix en la más alta gerarquia espiritual, per sobre prelats i papes, el sant ermità baixat del soli pontifici per retirar-se al desert.

Vé de la soledat interior i torna a la soledat aquesta ànima inquieta, tota entregada als devers de la vida activa, freturosa de ordenar el món i totes ses coses, per després millor entregar-se a Deu, segura de que en lloc faria fa'ta, en el cim de la contemplació.

LES FLORS DE L'ALZURA

I es allà dalt que Blanquerna—Ramón Lull— entaula amb Deu el col·loqui sublim d'«Amic e Amat»: en aquell cim, no fuiguerant amb la glacial puresa d'un Ruysbroek l'Abmirable, sinó florit sota la llum del sol, dins l'aura dels cels, de petites flors daurades i oloroses, les més belles de nostra poesia:

«Cantava l aucell en lo veger del Amat,
e vench l Amich, qui dia l aucell:—Si no ns entenem per llenguatge, entenam nos per per amor: car en lo teu cant se represent a mos ulls nom amat.»

«La lum de la cambra de l Amat vench illuminar la cambra del Amich, per ço que en gitàs tenebres, e que la umplis de plaers e de langors e de pensaments. E l Amich gità de sa cambra totes coses, per ço que hi cabés son Amat.»

«Consiros anava l Amic en les carreres de son Amat, e ensepegà e cahech entre espines, les quals li foren semblants que fosse flors, e que son lit fos d amors...»

Flors candoroses i enceses; corona de les altures, allà an la soledat floreix com un verger per l'ànima enamorada, tan divinement a voltes, que el cant se torna balbuceig inefable, i no's sab si és de flor o si és d'estrella, si és color o si és aroma aquella blavor translúcida, qui's fon amb la cel amb delquescencies de matinal estelada:

«Cantaven los aucells l alba, e desperias l Amat qui és alba: e los aucells finiren llur cant, e l Amich morí per l Amat en l alba.»

DIALEGS DELS FORASTERS

Em visita el foraster pintor. Entre mil coses, agudes i raonables, me'n diu una, que a mi ja no m'ho sembla tant.

Em diu:

—I vostè, per què no les escriu en castellà les seves obres? Això li procuraria milers més de lectors.

Jo li responc:

—I vostè per què no fa targetes postals dels seus quadres? Això li procuraria milers més de contempladors.

El pintor calla. Somriu, ha comprès. Llevores, mig cloent els ulls, ell sembla en la vaga llunyaduria acariciar la su-

prema ambició: una obra perfecta, guanyadora de gloriosa renomada, infinitament reproduïda, infinitament «vertida»—però que ella mateixa en la inflexible plenitud de la seva beutat, es mantingués per segles dins la solitud d'un Museu, visitat, al cap del mes, per trenta persones.

XENIUS.

De «La Veu de Catalunya»

PROTESTA PER LA LLENGUA NOSTRA

Alguns amics nostros benivolguts, col·lectivament, han adreçat el Sr. Maura la següent protesta pel seu assentiment a la comunicació de l'Acadèmia al Ministre de Instrucció sobre la qüestió de les llengües.

«Els qui suscriuen, compatriotes de V. E. i que amb V. E. comparteixen l'amor a la llengua germana de Castella amb el filial a l'idioma propi, volen consignar davant V. E. la seva respectuosa protesta contra l'intent de la R. A. que dignament presideix, de confinar aquell idioma juntament amb els altres no oficials que es parlen a Espanya, dins l'esfera de l'ús privat d'un subaltern conreu literari, que els escriptors com En Miquel S. Oliver, En Joan Alcover i En M. Costa, de més alta significació dins la nostra renaixença, judiquen estèril passatemps, quan no aspira a la transcendència política i social.

Entenen els qui suscriuen que és injusta la pretensió d'aquella R. A. de mantenir coercitivament la llengua castellana fóra de les seves fronteres naturals, a despeses i mitjansant l'atrofia d'altres llengües, expressió d'esperits diversos, amb dret a una vida igualment integral, no tant pel simple fet de la seva existència, que ja és per si sol un títol, com per ser avui vehicoll d'espiritualitats fecundes, la vida de les quals interessa a tota Espanya.

Mallorca 9 de 1816.—Joan Estelrich, Salvador Galmés prevere, Joan A. Fuster i Valiente, Francesc Muntaner, Rafel Ràmis Togores, Bartomeu Darder Pericàs, Ignaci Rey, Miquel Ferrando, Antoni Homar, Miquel Ferrà, Guillem Fortesa.»

La situació vitícola a França

Es coneix oficialment la xifra de la collita de ví en 1915; la qual és de 18 mil·lions 100,790 hectòlitres per a la França i de 5.139,021 hectòlitres per a l'Algeria.

Ara bé, diu el Bolletí de l'Estació Entènica d'Espanya a Cefte la collita en 1914 fou de 56.154,159 hectòlitres a França de i 10.317,719 hectòlitres a Algeria, que, comparada amb l'actual collita, resulta una diferència de 45.212,67 hectòlitres. Aquesta enorme disminució ha estat motivada pels terribles atacs de mildiu damunt el raïm.

Es precis remontar-se a 70 anys endarrera, a 1854 ó 1855, en plena crisi «oidium», per a trobar una escassa producció com la present. En 1889 la collita fou de 25 milions, minvada considerablement per la fil·lògera i el midiu, i en 1910 fou també molt reduïda, de 28.529,000 hectòlitres.

Les xifres anteriors demostren c'arament

la situació miserable que atravessa la viticultura francesa Els preus dels vins poden pujar encara més, per a contrarrestar les grans despeses culturals dels vinyats en les actuals circumstancies.

El consum, per la seva part, no disminueix malgrat els normes preus mai vists dels vins, i això fa creure que encara no s'ha fixat el límit en els preus dels vins.

Els transports marítims són cada dia més difícils i, per consegüent, més costosos. Els terrestres són igualment lents i dificultosos a causa l'escassetat de material transport.

Els preus dels vins del país en els mercats meridionals augmenten tots els dies, cotitzant-se avui els negres i blancs de 68 a 74, francs l'hectòlitre. Els vins algerins que abunden poc oscil·len entre 68 i 72 i els espanyols conseqüeixen iguals preus que aquests darrers.

DIADA DE LA PREMSA CATÓLICA

A un dels números darrers de «La Creuada de la Bona Premsa», el director de *Ora et Labora* publica una carta uberta en que proposa la creació en Espanya de *La Diada de la Premsa Catòlica*.

Aquesta se celebraria tots els anys dia 29 de juny festa del Príncep dels Apòstols Sant Pere i del Doctor de les gents Sant Pau.

La «Associació Nacional de la Bona Premsa» ja tengué una reunió dia 30 de gener a son domicili social (San Isidoro, 14 Sevilla.) per a tratar del projecte. El Rnt. P. Estévez de l'Oratori, que ocupava la presidència, va fer constar que dit projecte havia sigut aprovat i beneït per l'Emm. Sr. Cardenal Almaraz: i en vista d'aixó, la Junta acorda, per unanimitat, publicar un manifest dirigit als Catòlics espanyols, convidant-los a col·laborar an aqueixa obra de tanta transcendència.

Contra las Moscas

He recibido del Dr. D. Ramón Martín Gil de Málaga, Presidente de la Sociedad Española de Higiene, un folleto interesantísimo sobre las moscas y las enfermedades infecciosas

En él se explica la propagación de muchísimas enfermedades, sirviendo las moscas como medio de transmisión. Entre ellas, citaré la fiebre tifoidea, la tuberculosis, el cólera, el antrax, la peste bubónica, la difteria, la disenteria y el cólera infantil. De un modo especial debe hacerse constar que las moscas son las que propagan la pústula maligna, enfermedad terrible, de la que mueren muchos atacados.

En el citado folleto se pone en evidencia la suciedad y asquerosidad de las moscas en sus distintas especies y se explica un detable interesantísimo que pone mas de relieve la necesidad de combatir las a todo trance y por todos los medios. Las moscas tienen suma facilidad en vomitar y de aquí

que sean devoradoras insaciables. Después de haber comido las mas grandes porquerías, si encuentran un alimento preferible, vomitan allí mismo el contenido de su estómago, para llenarlo nuevamente de lo que tenemos en nuestras dispensas ó en la mesa mientras comemos, dejando en nuestros alimentos lo que habían recogido en un sumidero, en letrinas, ó en la basura de la calle.

El Dr. Martín Gil se ocupa de estos dípteros, tan repugnantes como perniciosos y molestos, consignando al final de su trabajo una multitud de fórmulas de líquidos venenosos, indicaciones para confeccionar papeles *atrapa-moscas*, y procedimientos encaminados a la destrucción de las larvas, que constituyen la base de su extraordinaria reproducción.

Merece este Dr. mil plácemes al ocuparse con gran acierto y sano criterio práctico de este asunto, en el que, la extraordinaria importancia sanitaria que representa contrasta con un inconcebible abandono, impropio de todo pueblo que tenga aspiraciones de cultura.

S. A.

Cronico d'Inca

Dia 13—An el Teatre acaben de dona «La Clau Mestra» película que han necessitat dos mesos per passar la i ha cridat poderosament l'atenció del públic.

—An el Circol d'Obrers Catòlics posen en escena «Eleazar», «Consultas Ridículas» i «Almas en pena».

—A la Parroquia continuen les Set Paraulles del Sant Cristó. Seguint la tradició en les funcions dedicades a nostra veneranda Figura, els pare-nostros i demés cant tot és en mallorquí.

Dia 15—Nostro suscriptor D. Sebastiá Gelabert de ses Gaseoses comensa a sortir de casa, després de la malaltia que ha tenguda. Mos alegrem de la seva millorança.

—Fa un dia estirat i convida a pendre un bany de sol.

—A San Francesc continuen fent la devoció dels tretze dimars, predicats pel P. Cerdá.

Dia 17—Torna fer vent fort i trebolins que alcen força de pols i torna fer mal a's camps.

—Mossen Sebastiá Llabrés, fa una quinzena de dies que un fort dolorot al té rendit an el llit, fins li dona un poc de febre. Dessitjam que's posi bo aviat i pugua tornar a sa tasca sacerdotal.

—Com avui es dijous, seguint la costum de sempre, uns dijovers venen a Inca per vendre cols, altres per comprar patates i altres per estirar s'oreia an en Jordi. El Sr. Bal·le heu du ben socorrat an aixó del joc; pero n'hi ha que no poren consentir tornar-se'n sense fer dijous i aixi-mateix hi ha qualque escapadeta que posen el pobre Jordi com un pobre sopes.

Ja hu val! ..

Dia 18—Segueixen posant per Inca aparells de telefonia, passant de cent els abonats. Per via d'ensai i fent us de la amabilitat de D. Felip Oliver, Cap de s'Estació de telegrafs, molts de veïns d'Inca ja hi parlen tots els dies, encara que no estiga inaugurat oficialment, indicant els noms o llinatges dels abonats per no tenir encara número senyalat.

Avui és el primer dia que hi hem parlat noltros desde sa Redacció de «La Veu d'Inca.»

¡Benaja als invents que tantes facilitats donarán els pobles de Mallorca!

VARIES

Dia 10, demà diumenge, a la iglesia de Sant Domingo comensaràn una tanda de exercissis espirituals dedicats a la Congregació de filles de Maria, baix la direcció d'un Pare Jesuïta, que los farà dues pàltiques cada dia, després de la missa primera i els vespres acabat el res del Rosari, tots els dies de la setmana entrant.

Los que seais artríticos y por lo tanto padeceis de reuma, arenillas, mal de piedra, gota, ciática, cólicos nefríticos, neuralgias, etc. encontrareis un alivio seguro en La «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	24'00	la cortera.
Xexa	a	25'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	11'50	id.
id. foraster	a	11'50	id.
Faves pera cuinar	a	30'00	id.
id. ordinarias	a	22'50	id.
id. per bestia	a	21'50	id.
Blat de les Indies	a	22'00	id.
Fasols	a	40'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Siuróns	a	40'00	id.
Garroves	a	7'00	

LLIBRERÍA Carré de la Murta número 5.—Inca.

Dezzeres Obres Rebudes

P. H. Dindon de la Orden de Predicadores.—JESUCRISTO—*Heri et hodie, ipse et in sæcula.*—Traducció de D. Enrique Alvarez Leyva, prólogo de D. Pascual Boronat Pbro. Académico de la Historia. Con censura eclesiástica—2 tomos.

La Galeria Salesiana de Lectures dramàti-

ques de Sarrià d: Barcelona acaba de augmentar la seva estensa colecció amb hermoses peces de que hem tenim existència.

Los Sueños de Tinim.—Capricho fantástico en un acto y en verso.—Letra Halcón Toro. Música Felipe Alcántara.

El Primer beso.—Boceto dramático en un acto i tres cuadros en verso escrito por Eduardo Sainz Noguera.

El Amigo del Pueblo.—Drama de un acto en dos cuadros por José M.ª Causachs.

Nabal o El Pastor de Belén.—Zarzuela de Navidad en dos actos y en verso. (Estrenado con grandísimo éxito en el Colegio Salesiano de Madrid en la tarde del 1.º de Enero de 1914). Letra de Ureano Peña y música de Felipe Alcántara.

Vademécum del Actor.—Tabla de las materias: A guisa de introducción.—Director de Escena—Estudio del Papel—Los ensayos—El actor—El gesto—La voz—La caracterización—Advertencias—Para el día de la función.—La escena y el escenario—Arreglo teatral.

Entre'l vici i la infancia.—Drama en tres actes i en vers original d'En Joaxim Albanell i Vilas.

Com les òlibes.—Drama de costums en tres actes original d'En Pere Boquet de Recosens.

En Joan de la Calma.—Comedia en 3 actes y en prosa escrita per En J. Manubens Vidal.

Vaig veure l'impíu sumament exaltat i axecat sobres cedres Líban.

Vaig passar, i ja no existia; el cercava i no's va trabar el seu lloc. (David, salm XXXVI. v. 35 i 46)

Al impiu l'enredará el pes del seus pecats; mes el Just será alabat i gaudirá (Prov. 29, 6)

NOSTROS AMICS DIFUNTS

La setmana passada nostro suscriptor D. Josep Fuster (Lampista) tengué'l desconsol de veure morir un angelet de la seva llar que escapá per a la gloria eterna.

Acompanyam amb el sentiment al Sr. Fuster i a la seva Esposa per la pèrdua de son filló, encare que no devem planya la benaventurança al qui Deu ha volgut en sa companyia

INICIACIÓN

Brevísimas notas sobre las materias de la enseñanza primaria por J. R. O. Maestro de la Escuela Nacional de S. Juan.

DEPÓSITO: Librería de la calle de la Murta, 5.—INCA.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unces al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores— 50 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Lubi. Una 25 cent.

Librería del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. M. Durán.—Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.